ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

Γράφει ο **Γιάννης Μπαλάσης***

Το ζήτημα της “ενότητας” και του “μετώπου” που μπορεί να αντιπαρατεθεί αποτελεσματικά με την βάρβαρη πολιτική του κεφαλαίου, της ΕΕ και του ΔΝΤ λογικά απασχολεί χιλιάδες αγωνιστές και αριστερούς ανθρώπους. Κάθε συζήτηση για αυτό είναι ευπρόσδεκτη. Αποτελεί δικαίωμα κάθε πολιτικής συλλογικότητας να διαμορφώνει και να υποστηρίζει οποιαδήποτε εκτίμηση θεωρεί σωστή. Για να είναι όμως και προωθητική οποιαδήποτε σχετική τοποθέτηση πρέπει να τεκμηριώνει τις απόψεις της, να αντιμετωπίζει συνολικά την κατάσταση, να διαπνέεται από αυτοκριτικό πνεύμα, να παίρνει σαφή θέση πάνω στα προβλήματα που τέθηκαν και πάνω από όλα να προκρίνει την **ενεργή συμμετοχή** στην προσπάθεια αυτή. Δυστυχώς η πρόσφατη ανακοίνωση του **ΔΣ του Συλλόγου Μαρξιστικής σκέψης “Γ. Κορδάτος”** , δεν έχει αυτά τα στοιχεία.

Στην πρόσφατη αυτή ανακοίνωση του ΔΣ του συλλόγου “Γ. ΚΟΡΔΑΤΟΣ” για τις τρέχουσες πολιτικές εξελίξεις διαβάσαμε μεταξύ άλλων ότι:

‘’Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ, με ευθύνη της ηγεσίας του ΝΑΡ και του ΣΕΚ, αφού τορπίλισε όποιο εγχείρημα μετωπικής συμπόρευσης, αναδιπλώθηκε πιο σεχταριστικά μετά τις εκλογές. Η αντίληψή τους είναι παρόμοια με της ηγεσίας του ΚΚΕ΄΄.

Θα θέλαμε να υπενθυμίσουμε στους συντρόφους πως η προώθηση του εγχειρήματος της μετωπικής συμπόρευσης υπήρξε απόφαση της 2ης Πανελλαδικής Συνδιάσκεψης της ΑΝΤΑΡΣΥΑ.

Τα παραπάνω φυσικά, δεν αναφέρονται για να διεκδικηθεί η “πατρότητα” του όποιου εγχειρήματος ή το “αλάθητο” στην όποια διαδικασία. Άλλωστε, η ΑΝΤΑΡΣΥΑ ήταν η μόνη από τις οργανώσεις που συμμετείχαν στις διαδικασίες της συμπόρευσης που έκανε αυτοκριτική για την στάση της στις διαδικασίες και ανέλαβε το **μερίδιο της ευθύνης** που εκτιμά ότι της αναλογεί. Η μόνη!! Στο Πανελλαδικό Συντονιστικό Όργανο του Ιούνη εκτιμά

ότι:

«Η αποτυχία της μετωπικής συμπόρευσης μέτρησε αρνητικά στα μάτια πολλών αγωνιστών. Παρά τα βήματα που έγιναν αναδείχθηκαν σημαντικές διαφωνίες, με κορυφαία τη στάση απέναντι στην Ε.Ε. που εμπόδισαν την ευόδωση των προσπαθειών. Ανεξάρτητα από το ότι η ΑΝΤΑΡΣΥΑ δεν έχει την κύρια ευθύνη για την τελική της κατάληξη, στον πολύ κόσμο φάνηκε ότι είμαστε μέρος του προβλήματος της πολυδιάσπασης και των μικροηγεμονισμών της «εκτός των τειχών» Αριστεράς και ότι δεν μπορούμε να πάρουμε μεγαλύτερες πρωτοβουλίες. Παράλληλα η μονοπώληση για καιρό της συμπόρευσης σαν της μοναδικής πολιτικής πρωτοβουλίας της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, ο εγκλωβισμός της σε μια συζήτηση «κορυφών» και οι διαφορετικές τακτικές που εκδηλώνονταν διαρκώς από τις οργανώσεις της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, προκάλεσε προβλήματα και τριβές στο εσωτερικό μας, σημαντικά προβλήματα στην αποτελεσματικότητα των προσπαθειών μας και τελικά επέδρασε καθοριστικά και στην ετοιμότητα να δώσουμε την εκλογική μάχη»

Ποια είναι άραγε η υπεύθυνη και αυτοκριτική στάση των άλλων δυνάμεων απέναντι στο θέμα της συμπόρευσης; Ποια είναι η κριτική στις **παλινωδίες και τις ταλαντεύσεις** δυνάμεων όπως το **Σχέδιο Β,** που την μια έλεγε ότι περίπου συμφωνεί σε όλα, τον Δεκέμβρη δήλωνε, (δια του επικεφαλής του) ότι «δεν τίθεται θέμα συμπόρευσης», αρνήθηκε μέχρι το τέλος να υιοθετήσει ένα σαφές και καθαρό «έξω από την ΕΕ», μη δεχόμενο τελικά να αποδεχθεί την από κοινού συμφωνημένη βάση; Οι σύντροφοι του συλλόγου «Γ. ΚΟΡΔΑΤΟΣ» παρακολούθησαν από κοντά τη διαδικασία της μετωπικής συμπόρευσης στην προηγούμενη φάση της κι έχουν από πρώτο χέρι γνώση για ό, τι συνέβη, για τις θέσεις και απόψεις που εκφράστηκαν, για τις συνθέσεις που επιτεύχθησαν αλλά και για τις διαφωνίες που δεν επέτρεψαν την ευόδωση του εγχειρήματος. Είναι άδικη επομένως μια κριτική που δεν βλέπει κριτικά αλλά και αυτοκριτικά τη στάση όλων όσων συμμετείχαν στη διαδικασία

Είναι κάτι παραπάνω από φανερό πως στην προσπάθεια αυτή, πράγματι υπήρξε σοβαρή διαφωνία που λίγο ως πολύ βασιζόταν στην εντελώς λαθεμένη και αστήριχτη εκτίμηση, πως μια μονοδιάστατη αναφορά στην έξοδο από την ευρωζώνη και το ευρώ, με παραπομπή στο υπερπέραν της ανάγκης προβολής εξόδου από την ΕΕ και πολύ περισσότερο με απαλλαγή από οποιαδήποτε αντικαπιταλιστική αναφορά, θα εξασφάλιζαν λαϊκό ρεύμα.

Οι σύντροφοι του συλλόγου Γ. ΚΟΡΔΑΤΟΣ, έχουν σαφή θέση πάνω στα ζητήματα αυτά; Θεωρούν ότι δεν μπορούσαν οι ίδιοι να έχουν μεγαλύτερη και ουσιαστικότερη συνεισφορά; Είναι στάση αρχών, μια στάση που περίπου λέει «εμείς πιστεύουμε ότι το σωστό είναι να λες έξω από την ΕΕ, αλλά αν είναι να βρούμε μια κοινή βάση, ας μην το λέμε»; Η κοινή βάση

είναι αυτοσκοπός ή αποκτά ευρύτερη δυναμική όταν στηρίζεται στο αναγκαίο πρόγραμμα και επιχειρεί να συνδεθεί και να εκφράσει με τις πιο πρωτοπόρες τάσεις του κινήματος; Η παρέμβαση αυτή συνέβαλε στις κρίσιμες φάσεις της σχετικής συζήτησης ή περιορίστηκε σε μια εκ των υστέρων μονόπλευρη και σε σημαντικό βαθμό απαξιωτική για το ΝΑΡ και την ΑΝΤΑΡΣΥΑ κριτική;

Σύντροφοι, υποχρεούμαστε να συζητάμε πολιτικά, με τεκμηρίωση, καλόπιστη διάθεση και αναζήτηση συνθέσεων και υπερβάσεων. Αν σε κάτι επέμεινε η ΑΝΤΑΡΣΥΑ, σεβόμενη τις συλλογικές αποφάσεις της, ήταν στην ανάγκη για ένα επαρκές αντικαπιταλιστικό, αντιΕΕ και αντιιμπεριαλιστικό περιεχόμενο ως στέρεη βάση για ένα προωθητικό βήμα συμπόρευσης. Και αν επανέρχεται η συζήτηση είναι γιατί πιστεύουμε ότι μια τέτοια συνεργασία είναι δυνατή να πραγματοποιηθεί και είναι απαραίτητη για το κίνημα και τον προσανατολισμό του. Είναι επίσης απαραίτητη για να συμβάλει στην υπόθεση της εμφάνισης μιας άλλης αριστεράς. Άλλωστε οι τελευταίες πρωτοβουλίες της ΑΝΤΑΡΣΥΑ αποδεικνύουν ότι το ζήτημα αυτό παραμένει ανοιχτό.

Όμως το ζήτημα της ενότητας, του μετώπου των δυνάμεων που θα μπορεί να σηκώσει το γάντι στην ιστορική σύγκρουση με τις δυνάμεις του κεφαλαίου και του ιμπεριαλισμού είναι μια δύσκολη υπόθεση, ακριβώς γιατί αναμετριέται με ένα ιστορικό καθήκον. Έκφραση αυτών των δυσκολιών είναι και το γεγονός ότι η ίδια η συλλογικότητα που αρχικά είχε ενιαία έκφραση γύρω από την κίνηση ΕΡΓΑΤΙΚΟΣ ΑΓΩΝΑΣ βρέθηκε τελικά διχασμένη σε δύο συγκροτήσεις (κίνηση κομμουνιστών-Εργατικός Αγώνας, σύλλογος “Γ. ΚΟΡΔΑΤΟΣ”) και φανερώνει τις πολιτικές αντιθέσεις και τα άλυτα προβλήματα που υπάρχουν. Φανερώνει ταυτόχρονα τις πολιτικές και θεωρητικές τομές που απαιτούνται για να εξοπλιστεί το κίνημα και η κομμουνιστική αριστερά στις νέες συνθήκες της σημερινής κρίσης του καπιταλισμού. Φέρνει στην επιφάνεια τα όρια μιας αναζήτησης που περιορίζεται στην άκριτη αναπαραγωγή μιας «αντιιμπεριαλιστικής, αντιμονοπωλιακής, δημοκρατικής» μετωπικής γραμμής παλιότερων φάσεων του ΚΚΕ, που σε κάθε περίπτωση, και παρά την κριτική που μπορεί κανείς να έκανε τότε, αντιστοιχούσε σε άλλη φάση του καπιταλισμού και των αναγκών της ταξικής πάλης.

Η όποια ενότητα, θα κριθεί στην συγκέντρωση και την συσπείρωση των δυνάμεων μέσα στο μαζικό λαϊκό κίνημα και τους αγώνες του, και στις πλατιές διαδικασίες μετωπικής συνεργασίας των δυνάμεων της αντικαπιταλιστικής, αντιιμπεριαλιστικής αντιΕΕ αριστεράς και όχι σε χωριστές μικρές παρουσίες ή σε κινήσεις ομαδοποιήσεων που κατά βάση κινούνται με όρους εσωτερικών αντιπαραθέσεων και συσχετισμών της στιγμής. Αν το βλέμμα είναι στραμμένο όχι στις «μεγάλες» κοινωνικές διεργασίες, αλλά στις εσωτερικές

εξελίξεις του ενός ή του άλλου κόμματος, δεν υπηρετούνται τελικά **ούτε η ενότητα, ούτε η αναγκαία συμπόρευση των πρωτοπόρων δυνάμεων.**

Θέλουμε δε θέλουμε το σύνολο της κομμουνιστικής αριστεράς θα κριθεί στην επάρκειά του στην αντιπαράθεση με την αστική πολιτική, σε ένα περιβάλλον άκρας επιθετικότητας ενός καπιταλισμού σε κρίση και ενός ανερχόμενου σοσιαλφιλελεύθερου ρεφορμισμού που αρχίζει και τελειώνει στη διαχείριση της ακραίας φτώχειας εντός των ασφυκτικών ορίων του συστήματος και του πλαισίου που θέτει. Το στοίχημα παραμένει ανοιχτό, με αυτοκριτικό, προωθητικό και δημιουργικό πνεύμα ας εστιάσουμε εκεί την προσοχή μας...

*Μέλος της ΚΣΕ της ΑΝΤΑΡΣΥΑ